

Анна Волошина

*Присвячується
Ніні Василівні СМИК*

*Моя душа
і в сутінках
відверта*

Видавництво
“ВОЛИНСЬКІ ОБЕРЕГИ”

2011

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
В 687

*Ця книга вийшла у світ завдяки фінансовому сприянню
мого брата **Волошина Віктора Михайловича***

Волошина А.М.

В 687 **Моя душа і в сутінках відверта** / А.М. Волошина.
– Рівне: Волинські обереги, 2011. – 112 с.

ISBN 978-966-416-239-2

Увазі читача поетеса пропонує свій новий літературний доробок. Творчості Анни Волошиної притаманні образність, задушевність, її глибока лірика торкається найтонших струн душі.

ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-239-2 © Волошина А.М., 2011
© “Волинські обереги”, 2011

МОЯ ДУША І В СУТІНКАХ ВІДВЕРТА

Півстоліття я уже в дорозі,
Світанків вдосталь зустрічала.
Казали інколи мені: «Знайди себе».
Та я себе і не втрачала.

Минулих днів календарі
Я зберігаю у старих конвертах.
Не потребую я чужих світил,
Моя душа і в сутінках відверта.

ПОЕЗІЯ

Це благо є чи покарання,
Чи просто осяйний момент –
Ми душу спонукаєм на терзання
Та возвеличуєм поезію на трон.

Чи в час гріховності, чи покаяння,
Чи в час важкої німоти,
Ми є в полоні вищого блаженства –
Таїни народження строки.

01.05.2010 р.

НЕ ГАСИ ЗАПАЛЕНЕ НАМИ БАГАТТЯ

*Кохання душу обпалило,
А кажуть, щастя це...*

Не гаси запалене нами багаття,
Пам'ятай, –
Це те, що не купити,
Це те, що не відняти,
Це те, що Бог дарує,
Це те, що Матір Божа величає.

Не гаси запалене нами багаття,
Пам'ятай, –
Те небо, де місяць купається в зорях,
Це те, що не дано усім побачить,
Це те, що раз в житті буває,
Це те, що зветься одкровенням,
І небеса нам це подарували.

Не гаси запалене нами багаття...
До мене в сни приходиш ти ночами,
Нестерпно по тобі сумую я, –
Як Апостол за святими муками,
Як пустеля за снігами білими,
Як трава по росі срібній,
Ось така моя життєва туга –
Почути раптом тихі кроки щастя...

Не гаси запалене нами багаття...
Золотіють купола церков
Над рікою синьою,
Намагаюсь збудувати я життя

Логікою сильною.
Та у логіку любов
Ніяк не поміщається,
І шепоче дзвін церков –
Суєта суєт володіє нами,
Заважає нам почути крик
Святого покаяння.

Не гаси запалене нами багаття...
Бо кажуть, що кохання дар
Не для всіх підвласне,
Де щастя зіткане з прощань,
То чом же квіти на морозі в'януть?
Це, може, навіть і не вірші,
Моя душа страждає по тобі.
А грози йдуть дзвінки та кучеряві,
Одплачуться вони, їм легше стане...
Та, мабуть, і мені...

Не гаси запалене нами багаття...
Змарніє день, зіщуляться берези,
А ми йдемо по скошеній траві.
І тихо поле промовляє –
Що ми живем не так,
І не за тим калина плаче...
Згадай, життя прекрасна мить
І я прошу, зіграй мені мелодію кохання...
І розмотай шляхи мені...

Не гаси запалене нами багаття...

27.07.2010 р.

ТИ НЕ БІЖИ, ЖИТТЯ...

В тяжкі часи життя,
Коли на серці біль,
Святу молитву я
На пам'ять прошепчу.

Дозволь лиш доторкнутись
Словами до Хреста –
Повірити, прозріти,
Простити та захистити нас.

Є сила благодатна
В звучанні слів живих.
Бо випромінюєш лиш ти
Святу чарівність в них.

Ти не біжи, життя,
Не підганяй хвилини!
Дай натішитися мені
Любов'ю, добротою.
Ну подаруй іще
Хвилини втіхи.

Ти не біжи, життя!
Затримайся! Постій!

Ти лиш повільно крок роби,
Побудь зі мною трохи.
І хай для мене час
Повернеться назад,
Розстелиться в житті
Протяжлива дорога.
І десь, на ній,

Ми будемо стоять.
Ну не спіши, життя!
Продовж мої світанки!

Не дозволяй так швидко
Старості прийти,
Адже для мене
Не складені ще усі вірші.

Ти не спіши, життя,
Прошу, помалу йди!

І вірю я, твоєї святості торкаюсь,
Ти випромінюєш любов,
І Ангелів з добром
До мене посилаєш!

Прости мене,
До Тебе я молюсь!

*17.06.2010 р.
м. Світловодськ*

* * *

Черемхи цвіт
Так ніжно опадав,
Немов минуле
Падало під ноги.
В якому жив...
І вже його нема.
Пройшло,
Мов цвіт,
Що так красиво
Лягає нам на скроні...

БАБО НАША, ПРАБАБО...

Рідна наша прабабо,
Ми вперше на цвинтар прийшли
За десять великих літ.
Не гнівайтесь, мила прабабо,
Життя розвело нас усіх.

Внук Ваш зібрав родину
І правнукам показав село,
Де проходило славне літечко,
Де іще молоко рікою пливло,
Де лелеки робили для себе гніздо.

І спомин склали ми в поему,
І фото згадками пливло,
Над чорним комином безлюддя,
І більш про це вже мови не було.

Дорога вкрита первоцвітом,
А ти на цвинтарі не у своїм селі,
Пробач нас, бабо і прабабо,
Що рідко ми провідуєм хрести.

Історія стоїть біля дороги,
Вклоняючись усім, хто йде по ній,
Лампадка тьмяно блимає в кіоті,
Та знаєм ми, – ти молишся за всіх.

Болить життя. А справ іще багато.
А ми твої правнуки молоді
Туди йдемо, де оживає літо,
Й несемо спомини твої.

Ми свічку поставили в Храмі
І в далекій, чужій стороні.
Вона буде давати нам сили,
Адже плам'я твоє у ній.

Ти прости нас, рідна прабабо,
Ми рідко йдемо до тебе,
Та спомин наш, як чарівний лелека,
Лине в твоє наймиліше село...

В його обіймах ми були щасливі
І пам'ять сива спомином живе.
І плаче душа задумливим бодем,
І лише зозуля роки нам кує...

06.05.2010 р.

ВЕЧІРНІ СУТІНКИ

Вечірні сутінки спустились
На безкінечно довгий день,
І сірий морок із туману
Упав на землю проливним дощем.

Дощі ішли і спотикались,
То об ліси, то об поля,
І тихо плакали намистом горобини
Й запалювали промені нового дня.

ОДИНОКА МОЯ ХАТИНА

Одинока моя хатина,
Одинока моя печаль,
Розібрали тебе до тріски,
Лише стіни одні стоять.

Ти всіх гріла любов'ю сина,
Ти ростила наших діток,
А сьогодні одна і сіра,
І не гріє тебе ніхто.

Вишня розквітла в старім саду,
А на тебе ніхто не гляне,
Ти ж стоїш, як примара,
Плачеш за своїм життям.

Все проходить і все минає,
Лише спогад болить в душі.
Заросли всі доріжки до Раю
І залишились ми в самоті.

Ти прости нас, весела хато,
Радість дитинства мого,
Встало сонце, зігріло хату
І більше не гріє тебе ніхто.

06.05.2010 р.

ПЧ

Не забудь одинокої хати,
Що сумує сама, як вдова.
Лиш вітер тужить попід кришу,
Та вишні цвіт тихенько опада.

Вже цілий вік вона стоїть
На нежилому хуторі із садом.
Підвали скроплені теплом весни
Та тихою печаллю листопаду.

І піч стара стримить самотньо,
Й до серця хвиля б'є журливо.
Бо вже ніхто не напече
Духмяного в ній хліба.

Та туга ця не по печі,
Хоч хліб куплю, а хочу того –
З старої печі повиймати,
Й притулку в долі вже не мати.

В печі вогонь не спалахне,
І не зігріє спомин.
Темніє черинь, попіл чорний,
Матуся з хлібом не стоять...

В прихистку тихім вишняків
Сумує піч, схилилась хата...
Печаль і радість моїх днів
Та каяття тягар крилатий...

01.05.2010 р.

БРАТУ ІВАНУ

Цвинтар у літі,
Як сад восени.
Тут цвітуть і буяють
Зелені лани.
Гордо стоять
Розмаїття вінків.
І сьогодні в цей дім
На погості
Я прийшов,
І спочину вже в нім.
Я іще молодий,
Та дорога моя
Вже скінчилась.
А здається, іще й
Не співав,
Ще не встиг я сказати
Ніжне слово «люблю»,
Рідні мої, вам усім.
Та таке в нас життя –
Завтра скажеш,
Чи, може, згадаєш,
Може, квітів нарвеш
Польових.
Та все думаєш – завтра,
Все завтра...
Та сьогодні – не встиг!
І зустрів мене цвинтар
Піснями,
Шелестінням беріз
Молодих,

І журливим риданням
Всіх, хто мене хоронив.
Я не плачу, мабуть,
Та ви знайте:
Лиш у дзвонах церковних
Я набатом кричу і молю:
«Ви простіть уже душу мою»...

27.06.2009 р.

* * *

Була пора кохання,
Яка давала жити!
Була пора чекання,
Яка давала сили!
Прийшло кохання,
Та вже не сила жити!
Чекання надто довге
І вже не хочеться
Любити!

14.06.2009 р.

ДЕ МОЯ УКРАЇНА?

Присвячується заробітчанам

Де велика моя Україна?
Де могутні та славні сини?
Де чарівні, красиві вкраїнки? –
Розбрелися в інші краї.

Де шанують мозолисті руки,
Де цінують коріння своє,
Де сьогодні будують майбутнє,
Де любов і повага живе!

А у нас знову й знов перегони.
Знову гасла про вірність Хресту.
Тільки плачуть знедолені долі,
Тільки діти чекають матусь...

Вільний птах пролітає над хатою,
І шепоче услід ясенам:
«Дочекайтесь мене неодмінно,
Я на крилах весну принесу».

І розквітне любов на світанку,
І вкраїна зустрине зорю,
І матуся пригорне до серця
Щасливу малечу свою.

26.08.2009 р.

ПОЕМА МОГО ЖИТТЯ

Сьогодні літній день,
І так спекотно вдома.
Немає місця для душі,
Що рветься вже на волю!
Де ті заграви, де сніги,
І дощ, і сонце,
І щебет солов'я?..
О Боже милий –
Ось і я!
Прийшла у світ безмежний,
І засвітилася моя зоря.

Матуся відпочила
Від праведних турбот,
І знову до роботи
Вертатися пора.
Таке ж воно життя!

І я спиналася на ноги,
Пізнавала все сама,
І як уміла так росла.
Можливо, трохи я себе хвалю,
Бо був іще чубатий хлопець,
Що брав за руку
І вів у далі голубі.

Сестра любила старша
Після нас прибрати хату,
Штани попросувати,
Зробити шорти з них,

Щоб кожен раз були в обнові.
Отак, здається, і жили!

Ходили в школу кілометрів три,
Та тут були свої принади,
Прийшли, втомилися...
І батько вже читав свої вірші,
Розповідав історії красиві,
Щоб діти трохи відпочили.

Ото ж і вечір наставав,
І сон приходив так зненацька,
Що й не хотілося до хати йти.
І спали ми на сіні
Під спів тріскучої цикади,
Що десь жила у закутку хліва,
Та дарувала нам свої творіння Бога
У темені прекрасного життя.

Та що казати, – була пора кохання,
Де хлопці нас водили у кіно,
І так несміло цілували.
А ми сміялися із них,
І йшли до інших,
Шукаючи свою щасливу мить,
Яка складала наше майбуття...

І на поріг прийшло двадцяте літо –
Красиве, тепле, чарівне,
Яке несло загадку подальшого життя...
І вже дає пораду мале дівча,
Що більше знає за мене,

Бо дивиться зі сторони і вправно так киває!
– Оце твоє життя.
І далі вмить вже геометрію читає,
Екзамен в неї, а весілля – в мене...

І літо, що прийшло, зробило з мене жінку,
Залишило дитинство в споминах своїх.
Прийшла пора цвітіння мого саду,
Що не забарився криком первістка в зимі.
Красивий та спокійний... і вже дорослий,
Вредний та далекий він.

Донька на захід літа зацвіла,
І все співають хотіла, щоб мама
Поряд щосекундочки була.
І так залишилась з батьками,
Даруючи вже внуків дорогих.
І ми молодшими стаємо,
Коли сміються сміхом золотим...

Продовження іде, бо літо на порозі.
І зустрічаю я свої дари у цій красі.
Десь весело співаю я пісень,
Десь плачу, скиглячи журливо.
Та знаю: тил надійний у мене,
І як би не було
Сьогодні я щаслива в літі,
Хай із ознаками зими воно...

СТАРА ЦЕРКВА

В церкві старій дерев'яній
В Богом забутім селі
При Іконі й свічках
Молодий, світлоокий монах
На колінах не один уже час
Молиться за нас та наші гріхи.
Господи, добрий наш Боже,
Почуй ти наше каяття,
Допоможи всім сиротам, бездомним,
Хай в цьому світі
Ніхто не буде зайвий для життя.
Допоможи ти хворим,
Вбогим, обездоленим старим,
Допоможи страждаючим в нужді, –
Милосердний Господи Всевишній,
Допоможи усім, хто є в біді.
Засвіти добром ти серце людське
В безкінечній милості своїй!
Вдарив грім над селом невеликим,
Дощ пішов, за вікном вже гроза,
З Лика світлого Ікони старої
Ненароком скотилася чиста сльоза.

Хай Ангел-охоронець оберігає Вас.

07.11.2009 р.

МІНЛИВА ДОЛЯ

Десь у лісах на Поліссі
На купинах тяжкої журавлини
Сиділа Доля на узліссі
І вартувала життя дитини.

А та малеча щебетала,
І, сміючись, ту Долю взяла.
І розлилась вона червоним сміхом,
І луною пронеслась над лісом.

І йдуть удвох – Людина й Доля,
Тримаючись за руки міцно,
Й нема різниці в цьому світі,
Купив ти долю чи знайшов її ти на узліссі.

Вона мінлива і яскрава,
Як сяйво свічки в алтарі.
Вона жорстока і тендітна,
Як вітру крик, як спів землі.

27.01.2010 р.

ДЕРЖАВА

Колись ми ворогами називали кулаків,
І їхня драма нас не дратувала.
У школі вчили оди комуністам ми
І дати революцій пам'ятали.

Сьогодні ми історію творим,
Як канібали, в галасі і суї.
І вже ніхто не може зупинить
Смертельну битву сорока князів.

Вони з свого великого кубла
Малюють все в рожевім світлі.
А те, що бидло спить, не їх сума,
Вони ж керманичі країни.

Один дає Бандері медалі,
Його геройствами звитяжний,
А те, що він стріляв народ,
Історія цього не пам'ятає.

Як не згадає і про нас,
Про тих, простих і смертних,
Яким дали лиш тисячу на прожиття,
Мільйони положили у свої кишені..

Вони ж будують нові гаражі,
Бо там стоять машини за мільярди,
А ти холоп, узяв гвіздок
І йдеш шукати правди.

Та де ж вона, моя країна,
За неї проливали кров брати,
А може, то було Бандери сім'я –
Вони ж zostалися пани.

Вони історію творять!
Вони її шматками розкромсали –
Один украв карпатський ліс,
А другий в море закохався.

А ті, що вже неподалік,
І місяць ділять, їм не спішно...
Вони розкрали все
І не історія їх книжка.

Для чого їм читать псалми,
Вони є депутати фракції,
Та де ж ти «пута» візьмеш де пута т,
Як щезнем ми в державі.

04.02.2010 р.

ПОЛІСЬКІ СЕЛА

Поліські села повмирили,
Стоять занедбані садки,
Немов Шевченко встав із Раю
І бачить сірість у житті.

Черемхи цвіт п'янить довкола
І старі вишні розцвіли.
Та лише два лелеки
Будують дім на пустирі.

Хатина наша похилилась
І вже не йде до неї сміх.
Вона згорьовано присіла
І плаче, плаче по весні.

А та весна лише початок,
Початок нового життя,
А дім уже ніколи не побачить
Великого і осяйного майбуття.

06.05.2010 р.

ПРО ТЕ, ЩО НЕ ЗБУЛОСЯ...

Несказані слова про те, що не збулося,
Кудлаті хмари вдаль женуть.
Нам разом бути не вдалося
Та вірю я, що спомин не забудь.

Співає листя радісні пісні,
Сміється ніч, купаючись в росі,
А ти і я – дві зірки в небі.
І я свою любов несучи тобі.

Ти поряд не ідеш зі мною.
А світ наповнений щасливими літами.
Ми не удвох. Та все ж я знаю,
Що лебединий ключ
Тобі над полем в небі напишу.

17.07.2010 р.

* * *

Хтось вверх по сходах,
Хтось вниз зі сходів,
І так весь час
Йде гойдалка життя.

Бо сходить сонце
І заходить місяць.
І піднялися ми на ще одну
Щаблиночку буття.

ПОЛІСЬКИЙ ЛІС

Зайшов у ліс,
Старий поліський ліс.
І слухаєш весни
Веселі переливи.
То оживає древній світ
У променях сосни,
Що пробивається
Крізь крони золотії.
Стоять дуби,
Одягнені у царські шати,
І заколисують азалію свою,
Яка несе загадку вікову.
О, милий мій
Поліський ліс!
Шепоче травами
Чорниці,
Що укривається
Цвітінням білим,
Смачненької суніці.
І далі котиться
Струмком,
І гомонить
Великим славним
Лісом,
Що оживає,
Лиш ти зайшов,
І просить ніжно:
«Ти не губи мене».

15.05.2009 р.

АЗАЛІЇ ЦВІТ

Азалії цвіт
Полонив все Полісся!
Зорі падали тихо
На туманні ліси.
Я стояв заворожено,
Слухав
Спів землі.
Де красивих
Багато дівчат,
Що розкосими
Ваблять очима.
Заворожують світ
Чародійними трунками,
Що живуть
У поліських лісах.
Де красиво цвіте
Загадкова азалія,
Що прийшла із
Далеких країв...

14.06.2009 р.

БЕЗ ТЕБЕ...

Без тебе... У осені я заблудилася,
В листопаді, в дощі із туманами,
В небесах, закутаних сивими хмарами,
В сірих калюжах, що зіяють ранами.

Без тебе... Крильми зачепилась
За смуток свій ненароком я.
В чистім полі залишила бісер,
Плакучий зорями ніжними.

Без тебе... Розгубила мрії щасливі
Та звикаю до сумної реальності.
Залишаю стебла літер на білім папері,
Щоб дзвеніли словом криштальним.

Без тебе... Моя птахо синя,
Виривалась із рук душі страждалої,
Без тебе... стала просто «сильна»,
А з тобою була «щаслива» я...

27.01.2010 р.

НА ВСЕ ЖИТТЯ...

Несподівано-негадано
Ловлю думки спонтанно я.
І забігаю наперед
Крізь глухомань
Життєвих перемов.
Іду крізь музику беріз,
Де пахнуть ладаном слова
В кадильницях віршованого дня.
Ловлю я шепотіння трав,
Що чебрецем і м'ятою п'янять.
І знаю, вже без вороття
Люблю, люблю – на все життя!!!

* * *

Згадайте те важливе у житті,
Що позабулося з роками,
Де ми любили зиму у весні,
Та птаха у руці ми не втримали.

БІДА

Біда не зовсім є бідую,
Це гартування сил моїх.
І я сьогодні споглядаю
У день новий.
Це вчора
Був біль і втрати.
Сьогодні я сміюся
І не плачу,
Бо знаю:
Не варто
Згадувать тебе!
Бо ти ніщо
В житті моєму –
Пилинка,
Яку здмухнула я уже.
А завтра день настав,
І радісно мене
За руку взяв.
Де я зоря,
А ти вже марево
Туману,
Що зник,
Тебе уже давно немає.

09.07.2009 р.

ДАРИ

Дороги різні в кожного із нас:
Хтось тішиться у розкоші і славі,
Хтось гірко плаче і ридає,
Хтось просить прощення у Бога,
Щоби прийшла розрада,
Устами, що так хотілося почути.
Бо всі ми грішні і нещасні
І не візьмемо ні гроша,
Як день прийде, що
Смертю зветься...
І лиш тоді приходять каяття:
Простіть усі і злість, і підлість,
Не забувайте про добро,
Щоб діти, що залишились
На цьому світі жити,
Прийшли на цвинтар,
Згадали всіх, хто вже пішов...
І вже тоді,
Як всі згадаємо про Бога,
І ті, що вмерли,
І ті, що ще живі,
Тоді й настане час
Прощення.
Й не буде жадібних у нас,
Не буде розбрату у всій вселенній.
Адже багатства не візьмеш з собою,
І діти й внуки не візьмуть.
То ж будьмо щедрі
На любов, добро
І нас не проклянуть.

І розцвіте весна
Не тільки у природі,
А й в душах у людей.
І не страшні нам будуть перегони.
Тоді Отець Святий
Всміхнеться небесами,
І подарує святість всьому!..

30.03.2009 р.

ДЕ ЩАСТЯ?

Ти не мала щастя, мамо,
І мені його не вміла дати.
Що робити нам з тобою,
Де те щастя нам шукати?

Ти пішла у вічність,
Не взяла ні краплі мить.
Я залишилась без тебе,
І не має щастя жить.

Що ж за доля в нас така –
Ти мені продовження дала,
Та невміла щастя дати,
І горе вже нема кому віддати...

ДОЩ

Красивий, сильний, неповторний.
Гострий, мов ніж,
Великий, мов дитя.
Неперевершений у спеку,
Холодний, як життя.
Іде, коли вже заманеться.
Буває теплий і дзвінкий.
Буває ураганом пронесеться,
Накриє чорною хмаринкою
Стежки.
Бува – веселкою заграє
В небокраї.
Це він:
Дає наснагу до життя,
І спраглого напоїть,
І прохолоду принесе.
Розмірений, поважний,
Грозивий,
І весняний, і літній,
І осінній,
Яскравий, незабутній
Він –
Наш дощ,
Це дощ іде!

19.07.2009 р.

ЄДИНЕ МОЖУ Я СКАЗАТИ

Єдине можу я сказати:
Не гайте днів своїх на тих, хто не цінує вас,
На тих, хто не чекає вас і не кохає,
На тих, хто зрадив вас без жалю,
І знову й знов неправдою стрічає.
Не тратьте сліз своїх на тих, хто їх не бачить.
На тих, кому ви не потрібні просто,
На тих, хто ображає вас і робить підлість,
І знову й знов до вас вертає.
Не тратьте сил своїх
На тих, хто не потрібен вам,
Хто до безтями лиш себе кохає.
Не варто тратити слова на тих, хто їх не чує,
На тих, хто в унісон не з вами грає.
І їхнє серце не болить за вами.
Не витрачай життя своє – воно не безкінечне,
Цінуй ти кожен мить,
І хай цей світ не бездоганний,
Але у ньому є обов'язково той,
Хто молить небо лиш про тебе...

* * *

Щастя така мінлива мить,
Як звук симфонії в саду,
Цвіте у залі смерековім,
А завтра –
Маршем у останню путь...

ДУШЕВНИЙ СПОКІЙ

Якби могла душа кричати,
Вона б звитязно завела –
Про біль і втрати,
Про сморід і обман,
Про гордість і зневагу,
Про плач і крик,
Про підлість і цинізм.
Про мертве слово,
Що звучить із вуст
Брехнею «святості»
Надмінно.
Та є в душі душа,
Вона давно вже в небо
Полетіла,
І стала сивою хмаринкою
В пітьмі,
І ледь жевріючи дивилась,
І благала:
Схаменіться люди –
Верніть душевний спокій в тіло!
Де є весна,
Де є любов,
Де спів малечі чути,
Де є проміння доброти,
Й веселий подих сонця,
Де дзвінкий щебет солов'я
І шепотіння лісу у весні,
Де є душа, – і тіло у душі...

03.02.2010 р.

ЄЛЬНІВСЬКІ ДІВЧАТА

Співають єльнівські дівчата
На диво всім і на журу,
Виводять високо і чисто
Немов архангели в Раю.

Тужливо стеляться дороги,
Що зіткані до кожного із нас.
Співають пісню вільну, несповиту
Про наш поліський рідний край.

Веселий спів лунає над селом,
Дзвенить у лузі вся трава,
Це єльнівські дівчата
Співають про своє життя.

Про роси до схід сонця,
Про шепотіння жита у полях.
Про тебе, ненько, наша вічна мрія,
Про тебе, Україно молода.

То долі крик,
То шепотіння спілої любові,
То смак сльози, то голоси життя,
Що ллються, як джерельная вода.

І ніжно, й голосно, і дзвінко,
Й прозорим сяйвом
Залишають слід в душі.
То єльнівські співають так дівчата
На радість нам, для задоволення собі.

10.10.2009 р.

ЄЛЬНО

Як гарно пахне матіола
В моєму літньому саду,
Як гарно п'ють ранкові роси
Мої лелеки у ставку.

Як гарно лине спів журливий
Понад ставами у селі,
То вічний спомин солов'їний
У незабутньому селі.

Це в нас була осіння сповідь
Понад берізками в гаю,
Де мова наша мелодійна
Лунала вільно, як в раю..

О, милі наші обереги,
Щораз вертаємось до вас,
Де ми творили і поети,
Що прославляли рідний край.

Лунала музика Полісся,
І золоті її слова,
Що виливалися у грона
Жовтого намиста,
Що нам дарує осінь золота.

10.10.2009 р.

ЖИТИ...

Жити... Мріяти...
Кричати... Мовчати...
Бігти... Іти...
Не думати... Не хворіти...
Не дивитися... Не бачити...
Не слухати, І мовчати...
Та йдучи прощати...
І забувати...
Смуток не пригортати...
Життя заново почати...
Не плакати... Не кричати...
На небі сонце споглядати...
І шепотіти тихо!
«Я буду жити, знову жити...»,
І прощати...

* * *

Я стільки літ була одна,
Що вже не сила
Той рубіж здолати...
Де можуть двоє
Ділити все навпіл.
Та нам з тобою
Цього не пізнати ...

11.06.2009 р.

КВІТКА

Я сяйво дня, я темінь ночі,
Я вічність у світанку молодого дня.
Я промінь жоржинового літа
У вічності життя.

І знову я цвіту у літі,
Іду до тебе, голову схиляю,
Сто раз я плачу із тобою,
Коли зриваєш ти пелюстки раю.

І вже стою на круглому столі
В розкішній вазі з порцеляни.
І обіймаєш ти листочок неживий,
І тишишся красою квітки, що зів'яла.
Та що ж поробиш, – таке життя в красі!

Ми не захищені одне поперед одним,
Хоча стоїм на гребені життя.
Моя любов – то схожість першого причастя,
Твій день – то боротьба з гріхом.
Бо я у вазі дорогій, а ти, як завше, за столом.

09.03.2010 р.

ВІТАННЯ

Ви писали, щоб жити,
Життя старалась і для Вас
Десь гіркою трав полину
Та більш любистком супроводжувало Вас.

Земля Вам любя і зірниці,
Ласкавий прадіда поріг,
Перо казкової жар-птиці,
Зажура стомлених доріг...

То ж дай Вам Бог наснаги,
Любові, щедрості, тепла.
На перехрестях всіх – відваги,
Щоб доля матір'ю була.

А від мене прийміть дарунок:
Троянди у рясній росі,
Палкого сонця поцілунок,
Весну у всій своїй красі.
До Вас хай сила вітру лине
На журавлиному крилі.

Дай нам, Боже, до Храму дійти...
Дай терпіння, дай віри твердої,
Окропи, освіти, освяти
Молодою, живою водою...

ПРОДОВЖЕННЯ НЕМА

Я в твоєму житті
Епізод без продовження.
Та минають роки,
Опадають пелюстки життя.
І зорями сніжними
Услід нам дивиться зима.
І знов ніч плете тривогу,
Чому ж продовження нема?

ІЄРУСАЛИМ

Ієрусалим, Ієрусалим,
Місто живого Творця,
Що помер, І Воскрес.
І Надію, й Любов
Поселив Ти у наші серця.
Ти вогонь благодаті приніс,
Даруючи нам всім життя.
Ти незрячих зцілив,
Показав їм дорогу Отця.
Біснуватим у душі
Ти віру вселив.
Й розійшовся вогонь
І краплиною крові Твоєї
У серцях християн оселився!!!

18.04.2009 р.

І ВСЕ...

Мені так хочеться
Тебе лиш обійняти,
І голову покласти на плече,
І довго так сидіти і мовчати,
І просто почуватися щасливою,
І все...
Ти глянеш ніжно мені в очі,
І в цьому погляді побачу я себе,
Всю ніжність, теплоту і спокій,
Яка у тебе є...
Я відповім тобі...
Я відповім не словом, ні...
Та зрозумієш ти...
У погляді моєму
З'єдналось дві душі,
Та відізвились долею одною.
А може, то була не я... а ти...
І знову хочу я тебе обняти,
І голову покласти на плече,
І довго так сидіти і мовчати,
І бути найщасливішими...
І все...

24.04.2010 р.

КОХАННЯ ТА ПЕЧАЛЬ

Печаль ходила слідом за коханням,
Щоб сум присутній був завжди,
На берегах любові та краси.

Троянди ніжний аромат
Завжди цвіте з колючками у парі,
Щоб не забули ми,
Що все красиве має присмак гіркоти.

А щастя, що несе свої жалі.
Сьогодні ти на гребені блаженства,
А завтра гірко плачеш,
Бо відцвіли твої сади.

І так завжди:
Де є кохання – там і зрада,
Якщо не ти – тебе обов'язково продали.

І ходить так печаль,
Одягнена у шати голубі.
Кохання розквітає барвами веселки
І йде у небеса, а ми лишаємось самі.

01.05.2009 р.

ЧЕКАННЯ

Я кину все на світі,
Крізь кілометри пронесу
Ті спогади далеких мандрів
В гірких оазисах жалю.

Я прийду крізь роки,
Лиш розмотай мені шляхи.
Хай буде ліс чи море штормове,
Врятуй мене, і слово залиши.

Душа ж тобою лиш живе
Так ніжно, віддано, без страху,
З тобою світ за очі я піду,
Лише поклич мене...
І я прийду...

* * *

Вітер та сонце
Висушать сльози.
Краплі дощу
Умиють лице.
І тоді у світанку
Ранковім
Я зустріну тебе...

П'ЯТДЕСЯТ

*Пекучий літній день
Він спомином бринить,
І будить пектораль думок,
Що линуть із душі...*

Іду іще за руку
Бруківкою з дощок,
Одягнена в сорочечку малу,
А думали, що платтячко було.

Тримаюся за руку
І кожен крок,
Як журавлиний ключ,
Над небом полишає
Мелодію мою.

А спомин мій лягає спати,
І вже іде у перший клас,
Де з братом ми
Під «бокс» підстрижені,
Грайливі, граціозні,
Створіннячка такі собі
Скуйовджені,
Та ще такі малі.

Життя все набирає обертів,
А може, це не станція іще,
А просто полустанок наш,
Де мимохідь майнула осінь у очах.
Її іще не видно,
Бо добре й весело нам жити,
Та й літо на плечах.

Загартування йшло
І з «автоматом», і десь на груші,
І з язиком, що
Ніжно так до клямки прикипів.
Підлітки ж мають для солідності
Минуле мати, і згадку ту не забувати.

Усе було...
І пам'ятаю, як кричали,
Що ми до Храму йдем.
Іще тоді ми не молились,
Та Божа ласка підносила нас до небес.
Та що та згадка?
Ти згадала, і вже забула,
А спомин все пливе, пливе
На станцію, яка тебе стрічає,
Бо вороття назад немає,
Та спомин все вертає та вертає
У ті роки далекі,
Де було затишно тобі,
Де клекотіли так лелеки,
Немов вінчались в алтарі.

Ідеш по житу, збираєш квіти,
Що дивляться на тебе
Такими синіми очима,
І ти цілуєш небо,
Що прихилилося до вуст твоїх.
А пам'ятаєш хату..?
Що серед лісу
Одиноко так стояла,
І як тебе до неї притягало,
Хоч в шпарку зазирнуть!
Чи є там диво, чи немає,

Чи лиш старий сидить?
Високий, статний та печальний,
Здається, він співає чи щось
Собі бурмоче,
Цей передсмертно посивілий дід...
А він вставав, ішов в село,
Проста собі людина, –
Він родич наш,
А ми кричали «заєць» вслід.

Хтозна од чого очі так мокріють,
Та ти згадай іще згадай...
Та думка полетіла,
А спомин плавно
У душу заглядає і тихо так пливе
Молитвами у човнику життя.

Ось піонери ми, у
Галстуках червоних,
На сцені вірші промовляєм.
І заколисується сцена
У танці, в українському вбранні.
А той, з притопом «мексиканський»,
А той, що найдорожчий був –
«Бухенвальдський набат»:
– Люди мира на минуту встаньте,
Слушайте, гудит со всех сторон,
Это раздается в Бухенавльде,
Колокольный звон, колокольный звон...
Адже тоді ще пам'ятали
І обеліски, плити і колони,
І урочисті квіти роковин.
Та час уже роздав смертельні медальйони,
А дзвін зостався до сих пір.

А може, полустанок був,
Який змінився спомином любові,
Щасливим переливом голосів
І щебетом діброви,
Де знов листки зшивали в книжку,
І вчилися рахуватися роки,
Що вже летіли,
І з кожним роком все стрімкіш,
Іще стрімкіш!..

А спомин – це таке щось неповторне,
Коли крилом своїм огорне,
То це уже ніколи не мине.

І вже з'явилося третє покоління
В мене,
А я, здається, ще і не жила.
Іду за руку в вишитій сорочці,
Що вишиває долечка моя.

Та ні про що я не жалкую,
Лише одне мені болить –
Де ті сріблясті, білі роси,
Де манна з неба,
Що так легесенько летить...

І летять мої фото у вирій,
Оглядаються літні сади
І дивуються внуки веселі, –
З ким розмову веду у вечірній імлі...

П'ятдесят, що для нас українців,
Це початок нового шляху.
Та у спомині тім

Я згадала доріжку,
Як з тобою ішла по «Чумацькім шляху».
Очі дивні у тебе –
Ти смієшся, та сум в небесах.
Магічний рух повік,
І срібний сміх вже розливається в горах.
Це станція була щаслива
І цілий світ, який мене не полиша,
Та хто ж ті фото вже дістане з скрині,
Кому вони ще дорогі і в чім краса?
І вже більше чомусь нас притягує жито,
А можливо, то наше життя
Колосочком бринить,
І вдивляється в мене голубими очима,
А я думаю, – ніч в небесах.
То не згоране поле, і роботи багато,
То ж до купи складай колоски,
Щоб в дорогу було
Лиш веселий спомин збирати,
І цвісти у саду, що росте для тебе.
І хай на скронях колір вишні,
Стою на гребені життя,
Та ще цвітуть для мене квіти
І спомин лине,
І літера словами промовля –
Ось зупинка твоя...
Та іще я не сходжу,
Це ж всього п'ятдесята вона.
Як Улянці моїй буде тридцять,
Ось тоді ми із нею
Напишем вірша.

І в урочистій тиші
Відкриємо старий альбом...
Де йдемо ми по полю,
І спомин любові огортає нам душу
І всміхається новим життям...

10.04.2010 р.

* * *

Кожен день приносить радість,
Лиш треба розпізнати нам її.
Тоді в очах веселка засіяє
І зрозуміємо її.

Я ВДЯЧНА НЕДРУГАМ СВОЇМ

Я вдячна недругам своїм,
Розумним і жорстоким дуже.
Тим, хто сказав:
«Допоможи собі сама»
І на дорозі залишили.
Я вибиралася одна.
Просила Бога та молила:
«Дай розуму мені,
Сміливості дай, сили!»
А вибираючись –
Ставала мудрою,
Немилосердною до почуттів.
І думала, – ніколи не прощу
Тих, хто в дорозі залишив...
Та зрозуміла і простила всіх,
Хто поряд не пішов зі мною,
Якби не цей ворожий гріх,
Я би й лишилась слабкою.

04.12.2009 р.

МОНАСТІР

Серед лісу старого,
Де стоять величаві дуби,
Виростає обитель монахів,
Що від світу цього відrekliсь.

Вони службу несуть покаяння,
Вони вірять у Слово Христа.
Вони дивляться в небо,
І молитву несуть до Отця.

«Боже праведний милий,
Врозуми непокірне дитя.
Дай нам мужність та сили
Хрест нести, що Ти дарував».

І у древньому лісі,
Де ступала нога праотців,
Виростає обитель свята,
Щоб нести покаяння у світ.

29.06.2009 р.

Відвідини монастиря в Юзефїні.

НА КАРНАВАЛІ ДОЛІ

На карнавалі долі
Ми всі в масках.
Захисток душі –
То наше тіло.
Ми є герої злих та добрих казок
І всі одежі чорно-білі.
Німе кіно. Трагедія. Сатира.
А більш за все і те, і інше разом.
Цінувачі поезії та ліри
І проза завжди нас цікавить.
А що за маскою,
Що там за чорною вуаллю?
Ми прикриваємося сміхом,
Більш печаллю,
Щоб загадковими лишиться!
І так весь час
Живе душа загадкою.
Бо легше так,
Не піддаватись злим нападкам,
І бути втаємниченим для щастя.
– Як маску зняти,
А тайну не розкрити,
При цьому душу зберегти –
Оце загадка?

СУМНІ ВІРШІ

*Даруй же, Боже, честі чистоту,
Прямому – погляду, а совісті – покою.
І душу захисти мою Руккою,
Що Провидінням зветься між людей.*

Мені кажуть –
Сумні в мене вірші,
Сумні, невеселі,
Незмінні, як наше життя.
А де ж я веселі візьму?
Як доля дала тільки нашій
Україні жевріти –
А ми ж її діти малі.
Вона все страждає,
Стоїть на колінах,
Вмирає –
Якщо не у пана,
В іспанських хоробах,
То в полі все скніє,
До Бога протягує
Погляд сумний.
Якщо не у полі,
То в перегонах жевріє.
Пройшли перегони,
Зосталась зараза,
Що косить людей,
Як чума.
А їм все ще мало,
Вони заявляють права!
І сміється народ,

І вмирає.
На Сотбі вони
Виставляють скарби...
А ми...
Та де ж мені взяти
Ті гроші погані,
Та перетворити їх в гарні вірші?

Вже весна в нас
Давно відцвіла, відбуяла,
Залишилось літо
Десь там, вдалині.
Заблукала ангельська
Осінь до нашої хати –
Принесла жалі...

01.11.2009 р.

СМІТТЯ

Бруд не тільки в душах,
Сміття заповнило все життя.
Ми тішимось свободою,
Та обростаємо з усіх сторін
Аргамедоном забуття.

Ти вийшов чистим з колобані,
А навкруги одне сміття,
Розвіялось сухотами по світу
І не знайти ті дворики ошатні,
І не очистити нам душі від сміття...

05.04.2010 р.

ЗНОВУ

Знов століття пройшло,
І потануло в зорях небесних.
Знов весна відцвіла,
Солов'ї відспівали давно.
Знову літо на плечі упало
Тихим, теплим дощем.
Знову осінь піснями
Лелек проводить.
Знов зима закружляла
Новорічним танком.
Знову сум у очах
Яскраво брентить сльозою,
Знов забути хочу тебе
Та доля дарує – кохання твоє...

* * *

Доля у кожного різна,
Та об'єднує нас лиш одне:
Як би не йшли –
Озирались чи бігли,
Смерть неодмінно
Зупинить усе!

ЗУСТРІЧ ПИСЬМЕННИКІВ

Духмяний хліб на рушнику,
Гостинно розпростерті руки,
Це наші славні школярі
Письменників «Рокити» стріли.

І лине українське слово,
Немов джерельний тихий спів води,
Немов зірковий розсип в небі,
Немов калини цвіт в весні.

За неньку, рідну Україну,
За материнські сльози від душі,
За славний рід пісенний,
За все, що зберегли ми крізь віки.

* * *

Мій Ангел осені
Десь заблукав у променях
Жовтогарячих слів,
Що йшли із уст бурштинових
Крізь коліща історії,
І осідали в серці янтарем.

ЛІТО

Спекотне літо на порозі,
Стоять налиті колоски,
Дзвенять, немов кришталь,
Квітки красиві,
І умиваються росою
Трави запашні.
Усе живе сміється
І тягнеться до сонця,
До тепла,
Адже в дорозі осінь золота.
Вона не забариться на поріг прийти,
Принести всі дари,
Що ти зумів придбати в літі.
І ось життя, що ти прожив:
Ішов у поле, збирав плоди –
Які давали немощі тобі,
Які насагу дарували,
А ще якісь тривогу розсипали
На травах, що вночі цвіли.
Де є життя, там є розчарування,
Яке приходить, коли його не ждеш,
Й не відаєш про те,
Що гірко так полин цвіте.
Та ти проснися до схід сонця,
Зустрінь вечірною зорю,
І день пройде, за ним і рік щасливий,
Бо ти творив добро, ніс пагони щасливі
У світ, який любив тебе.
Оберігав сади, щоб рясно розцвітали,
Сміявся наперекір усім,
Коли душа страждала.

ЛЮБОВ

Немає більшої любові,
Ніж та, що ставить на коліна,
Проклинає.
Живе у серці, помирає,
І знову й знов, як сила Божа,
Воскресає.
Цвіте на теренах
Розбрату,
І шлях шукає до
Спасіння.
Адже любов – то є
Цілюща сила.
Заради неї йдуть на старту,
І помирають,
Щоби спастися...

03.05.2009 р.

* * *

Як гарно пахне матіола
У зорепаді сонячних світил.
Вмивається сльозою,
Мов намистом,
Вечірній зачарований
Великий світ.

28.06.2009 р.

НА ПОГОСТІ

*Звила пташка гніздо на хресті,
Бо не знала, що тут усі плачуть,
І співала собі, як в Раю,
Ї не боялась, що буде розп'ята...*

На погості сьогодні людно,
Розквітають знову вінки,
Всі готуються до Великого Свята
І мертві, – і шану дають живі.

Ми прийшли на могили,
Туди, де пташки вже звили гніздо,
Вони високо в небі літають,
Та живуть на землі давно.

І не знає людина,
Що робити з домівкою на хресті,
Птахи ж бо не чують потойбічної сили
Та й порушити не можуть її.

Бо у кожного буде свято, –
Мертві дяку дають живим,
Що вони не забули прийти на могили,
А пташки, що зостався їх дім.

На погості сьогодні свято,
Золочені храми дзвенять,
Всі разом ми тих поминаємо,
Хто помер з великою вірою
ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА.

31.03.2010 р.

ДОРОГА

Іде дорога в небуття,
Такою довгою здається,
Та враз...
І на порозі вже вона,
І тішиться твоєю
Смертю...
То ж слухай душу,
Мудрим будь,
І весни зустрічай
З коханням.
І вже тоді, можливо,
Дорога довшою
Устелиться
В останню путь...

25.04.2009 р.

* * *

Ми нація великої руйнації.
Ми зруйнували все –
Ідеї, погляди і постаменти...
А на те місце поставили хрести.
Старе розрушили, нового не звели.

ПОЛІТ УЖЕ СКІНЧИВСЯ МІЙ...

*Пам'яті хлопця (випускника),
що застрелили на пожежній вищці.*

Політ уже скінчився мій...
Я йшов увисьь,
Я ніс любов,
Я так хотів би жити.
Хотів би
Бути серед вас –
Іти стрічати
Сонця схід,
Дивитись місячні
Заграви.
Та хтось забрав усе, –
Як чорний ангел
Пролетів,
Як ураган,
Що смерчем зветься.
А в мене смерть
Моє життя на
Цьому кроці зупинила.
І все, що я не долюбив,
Мені уже не наздогнати,
Бо постріл швидше
Прилетів.
Забрав усе,
Що я не доробив...

06.07.2009 р.

НАШ СЛІД...

Ми неодмінно залишаєм слід –
Несем життя:
В коханні чи стражданні,
Чи ніжними словами, чи думками,
Чи робимо зусилля над собою,
Даруючи себе комусь, чи
Іноді приймаючи кохання...
Ми неодмінно залишаєм слід.
Ми залишаєм слід в чужій нам долі,
Зненацька їдучи в однім вагоні,
Чи полоснувши поглядом в юрбі,
Чи просто кидаємо ненароком
Болюче і жорстоке слово...
І йдемо до кінця...
І все ж не розуміємо сповна,
Що залишаєм слід
В чужій... такій незнанній...
Та переплетеній із нами Долі...

01.04.2010 р.

* * *

Твоя душа страждала,
Я написала вірш про це.
Моя сльоза котилася додолу
Та не щеміло серденько твоє.

НЕДОПИСАНА ПОВІСТЬ

Я так любила слухати тебе,
Де ти писала повість покоління.
Легендою здавалося життя,
Що з уст твоїх текло,
Немов цілющая вода із джерела.

Де все було настільки справжнє,
Як крик дитини в породіллі,
Де мучилися ми не день і не століття,
Де нас трясло з переполоху,
Що ми не встигнемо знайти дорогу.

Коли ж знайшовся сенс у всьому,
Перегорнулася сторінка ще одна.
Щезало марево потроху,
Моїх страждань не чула ти,
Й великою стояла в німоті.

І кожен розумів: кінця нема,
Бо пишеться історія вже не твоя.
Коли б була ще баба молода,
Вона б вважала за образу
Тобою сказані гіркі слова.

Та йде весна, оновлює життя,
Що розквітає цвітом вишні
У душах молодих, що вирости з зерна.
Де гріє їх любов та тихая сльоза,
А не холодний лід та сивина життя.

08.03.2010 р.

ЛІНА КОСТЕНКО

До вісімдесятиріччя поетеси

Ліна Костенко – жінка епоха,
Майстер пера і сльози.
Ти зуміла усім показати
Калейдоскоп великої біди.

Де є бездарність на теренах слави,
Де дощ підкрався крізь роки
І плаче переливами сумної скрипки,
Та ще лишилися слова в вірші.

І є початок сьогодення,
Хай сірий зовсім він.
Та ми йдемо назустріч долі,
Адже лишила ти слова в вірші.

* * *

Сльози зітре поцілунок,
Поцілунок подарує життя.
І у цьому вічному колі
Ми кружляємо ціле буття.

НАРЕШТІ З ТОБОЮ Я...

Не будемо рахувати рубці,
Залишені в душах
Гострим лезом брехні.
А на порозі, з надією
Глянувши в очі тобі,
Не подумати,
А в голос сказати:
«Утримай мене, залиши».
Я хочу до тебе
Ненароком торкнутись,
Не сахатись, злякавшись,
А ніжно – безповоротно
Сплести наші душі,
І на тихе твоє «Ти вже йдеш» –
Відкрито сказати «Ні».
Я хочу не іти від тебе,
А залишитися...
Не ради... Не для чогось...
Без цілі... Без страху...
Слухати слово чеканне
В голосі ніжнім твоїм,
Скинувши маску,
Дивлячись в очі,
Дихнувши неспішно,
Прошепотіти:
«Нарешті з тобою я назавжди».

А ВИ ЛЮБІТЬ...

А ви забудьте,
і стане легко...
А ви пробачте, –
і буде свято...
І злі розмови
вас не засмутять
Людей примхливих,
парадоксальних.

А ви бажайте, –
і все вам збудеться...
Повторюйте,
і дець відродиться.
Не пошкодуйте, –
і вам віддячиться,
І вам повернеться,
і нагорода знайдеться.

А ви повірте, –
і будуть вірити,
Почніть самі –
і все закрутиться.
А ви відчиніть
натхненню двері,
А ви любіть, –
і все в вас здійсниться...

16.09.2010 р.

СТРАЖДАННЯ

Сонце сховалось,
Коли роздавали кохання.
Грози пройшлись,
Коли долю дарили усім.
Мені лиш попала
Крихта любові,
А далі одні лиш дощі,
Що ідуть безкінечним потоком
У моєму житті...

Сиділа жінка на ослоні,
І думу думала свою:
Чому такий скорботний вік
Подарували їй Святі Отці? –
Страждання йдуть
Гірким полином,
Як хрест, що я несу,
І спотикаюсь на дорозі,
Та все ж вперед іду.
Не забирає Бог мої страждання,
Дає випробування знову й знов:
І в тій далекій молодості славній,
Де ми разом із чоловіком
Втрачали Ангелів своїх,
Які летіли в небо і прощали
Своїх батьків.
То муж, не знаючи за що,
Ганяв мене попід сараї,
То ніжно пригортав,
Щоб знову й знову я співала.

А я вела своїх пісень,
Журливо сльози проливала,
Вплітала в коси сивину,
Бо вже прийшла пора,
І чоловіка поховала.
Нема весни і літо не приходить,
Все зимним стало у душі.
Й не відігріти лід уже ніколи,
Що гострим каменем лежить
На серці, що ще живе в мені.

Дочка, розцвівши, не встигла і пожити,
Пішла у небуття, залишивши жалі
Мені та донечці своїй,
Яку найбільш за все любила.
Роки ідуть, і стеляться стежки
Незримим чорним покривалом,
Хоча і літо у природі розквітає,
Та знову й знов мені несе печаль,
І сина забирає...

Я молилась до Бога,
І просила щасливих доріг,
Для дітей і десь трохи для себе.
Тільки діти чомусь не почули
Прохання,
І несуть тільки смуток мені
Гіркотою прощання,
І лишають мене самотню,
Як зірку у небі, що давно вже погасла,
Залишивши сивий туман
На дорозі життя, що
Іще не вмирає.

Бо десь на святих небесах
Не чекають мене,
А лиш слухають пісню журливу,
Що живе у мені.
Та її я уже не співаю...

16.07.2009 р.

* * *

Слова, що не сказали,
Страшніше злих віршів,
Адже зненацька причаїлись,
Й чекають гірших днів.

* * *

Я вже забула день вчорашній,
А той не йде із голови.
Стоїть, як марево в тумані,
Несучи безлад у житті...

* * *

Мені потрібна ти,
Як оберіг.

Як даль безмежна
В мареві туману.

Як ніч, що
Неодмінно ранком стане.

Як день, що
В ніч крокує на світанку.

Як сонце, що
Сміється ніжними вустами.

Як місяць, що
Тривожно дивиться в вікно.

Як паморозь на скронях,
Що лишилася на згадку...

20.12.2008 р.

НА ТЕ Й ЖИТТЯ...

На те й життя, щоб зміни в нім
Змогли достойно ми зустріти.
На те й кохання, щоби зраду
Змогли пробачити ми всім.

На те і Храм, щоби до Бога
Були проложені стежки.
На те і Бог, щоби дорогу
Твою по долі освітить.

На те і біль, щоб оцінили,
Як гірко ближнього втрачати.
На те і смерть, щоб вміли жити,
На те й життя, щоб знову
Все заново почати.

*04.06.2010 р.
м. Світловодськ*

* * *

Ясні, сонячні дні,
Та тривожні зелені очі,
Якби не довга зимова ніч,
Ми б не знайшли любові.

СИНУ

Пройшли літа.
Залишили позаду
Зорепад щасливих мрій.
І виріс ти,
Майнув крилами щастя,
І як веселе пташеня
У світ широкий
Полетів.
Мої очі тебе лиш чекали,
Задивлялися в зорі нічні.
Може, там, у великому місті,
Ти дорогу шукаєш
Мерехтінням свічі.
Я горіла в тобі – не згорала,
Я співала далеких пісень,
І тобі лише, сину, казала,
Не губися в дорогах
Життя.
Йди вперед!
І сьогодні, коли роки мої
Промайнули мов день
У іскристім вогні
Сьогодні,
Я в молитві до Бога благаю:
Подаруй ти щасливий
Синам зорепад
Благодаті
Та здоров'я щодень!

17.11.2009 р.

СЛОВА ДЛЯ ДРУГА

Як вміємо ми гарно говорити
Усе, що не торкається лиш нас,
Бо ми на тому березі безодні,
А друга хай втішають ті слова:

– Що ти не плач,
Усе минеться,
Й до тебе прийде
Сонячна пора...

Та тільки перекинули сторінку,
Що життям твоїм зоветься,
Як ти почув прості слова,
Що геть не тішать твою душу
Бо:

– Плачеш ти,
Бо біль нестерпний,
Бо не приходять
Сонячна пора...

І так по колу все іде,
Та тільки оберти щораз сильніші,
Бо осінь на порозі вже.
І нам болить невірне сказане слівце,
Й непорозуміння обпалює нам душу!

То ж хай не йде брехня із нами,
Хай кожен день приносить радості слова.
Тоді не треба утішати друга,
Бо неодмінно за осінню прийде весна!

25.04.2009 р.

СТАРИЙ ДУБ

Юзефінському дубу

Старезний дуб, спасибі за печаль,
За вічну муку поколінь,
За чари навкруги,
За мій незнаний рай.

За тишу у зимі,
За обрій вечоровий,
За загадкову пектораль,
За шелестіння вічності у тобі.

Тепер стоїш і слухаєш мотиви,
Що тріпочуть по весні,
Молитовним, щедрим дзвоном
Монастирської рідні.

Старезний дуб, спасибі за журбу,
За дзвін ясного дня,
За плач старого дзвонаря,
За таємницю Вашого життя...

27.01.2010 р.

* * *

Стою на колінах.
Несу покаєння
Святому Отцю!
Де я не прошу
Ні багатства,
Ні грошей –
Любові прошу!
Хай крилом
Своїм ніжним
Розбудить струну.
І заграє душа
Полонези кохання,
Що лише для мене
Господь сотворив!

11.07.2009 р.

* * *

«Чорний ворон» їхав,
Забирав життя,
А весна буяла божевільно,
Наче їй не було кінця...

* * *

Сьогодні милий,
Коханий,
А завтра нічий!
І стоїш ти
У сірім тумані,
І сам ти не знаєш
Вже чий?
Нікому не потрібне
Перекотиполе,
І нікому душу
Зігрить.
То ж ти зупинися,
Подумай –
Ти чий?

18.07.2009 р.

* * *

Тихо падає сніг,
Запорошує душі прохожих.
І лягає до ніг
Гострим, холодним болем.

ЧУЄШ, БРАТЕ!

Чуєш, брате!
Ще майже і не жив,
Ще всього я не відлюбив.
Не бачив внуків я,
Та вже прийшла пора!
Нічого я не взяв,
Хотів здоров'я,
Та Бог мені не дав,
А може, я самий не дбав:
Усе бігом, усе скоріш,
Де той причал,
Де той рубіж...
І ось усе...
Скінчився мій
Життєвий шлях,
І все я залишив...
Усе залишив вам.
Та, мабуть, проміняв би
Зараз я
Усе багатство
На життя!
Життя, якого
В мене вже нема!
Подумай, брате,
Що сказав,
І бережи життя –
Своє, чуже,
Моїх дітей.
Як є життя,
Усе цвіте,

І променисто виграє
Веселкою у літі.
Як дощ іде,
То роси сипляться
Із неба
На нашу ніжну траву
Сльозами тих,
Кого не бачим ми.
Та я уже і не побачу
Ні зірки, що встає,
Ні сонця,
Що іде за хмари...
Бо я уже помер.
А вас прошу одне –
Цінуй життя,
Доки живеш.
Бо як помер,
Уже не встанеш,
І не пройдеш по росах
До схід сонця,
І не заплачеш,
На місяць дивлячись.
Нема життя!
І вже нема нічого.
Мое життя
Скінчилося о цій порі!
І я прошу у всіх –
Простіть мене!

17.06.2009 р.

* * *

Сонячні промені падали
Прямо у душу мені.
І пекли, і кололи нестерпно
Серце, що хотіла віддати тобі.

Ти ураганом пронісся,
Спопеливши все наше життя.
І повіявся вітром у далі,
Розбиваючи інші серця.

30.06.2009 р.

* * *

Чому так холодно мені
В спекотнім літі?
Нема тепла ні вдень,
Ні по обіді.

Весна пройшла,
А літо не настало.
Замість тепла
Морозно стало.

28.06.2009 р.

Я ВЕСНА ХОЛОДНА

Я весна холодна,
Стогну до світання,
Де ростуть берези,
Мабуть, випадково.
Бо не можу я піднятись
І дійти до літа,
І не можу я напиться
Джерельної водиці.
Я сніг лиш пам'ятаю
І білу симфонію вітру,
Я теж йому щось говорила
Та мови в нас різні.
Я зима нестерпна
Наче молодиця,
Всі ідуть до мене
Та нікому зігріти.

24.04.2010 р.

* * *

Сльоза скотилася у душу,
Хотіла змити всі жалі.
Та так і не зуміла зрозуміти,
Чому ти безпощадна до біди.

ОЗЕРО БІЛИХ ТЮЛЬПАНІВ

Озеро білих тюльпанів
Наснилось сьогодні мені.
І іду я за руку з тобою,
І дарую любов я тобі.

Озеро білих тюльпанів,
Синь небесних просторів святих.
І у цьому безкрайньому полі
Я пелюстки любові дарую тобі.

Озеро білих тюльпанів,
І одні ми у цілому світі стоїм.
І шумлять нам квітучі пари,
І дарують кохання усім.

28.02.2009 р.

* * *

Вже сил нема
І хочу жити...
Та не цвіте
Без вас
Нічого
На цім світі.

21.06.2009 р.

НАШ ЧОРНОБИЛЬ

Чорнобильський біль
Ми зуміли прикрити саркофагом.
А знедолені атомом наші життя
Не прикрити сотнею гасел,
Що лунають з екрана раз у рік
Як буденні, мертві слова.

Що комусь до життя, що скалічене,
Адже тримали смерть не ви у руках.
Ви посіяли грона неживого полину
На безкрайні, священні поля.
І немає кінця смертоносному пилу,
І життя вже нема.

Чорнобильський біль,
Лиш прикритий одним саркофагом,
А за ним сотні літ забуття –
Де вмирає трава,
Де лелека уже не літає,
Де ніколи сміх дитячий уже не лунає.
Де немає життя...

23.05.2009 р.

ДІВЧАТА, МИЛІ, ДОРОГІ

*Дівчині, що світ покинула
Сама
Від нерозділеної любові.*

Дівчата, милі, дорогі,
Не бійтеся кохання,
Та і життя за нього
Не губіть.
Сьогодні біль проймає
Серце
За ту любов, що не розтрачена
В тобі.
Та день прийде обов'язково
Після ночі,
І розцвітуть твої сади.
І те, що звала ти любов'ю,
Буде здаватися смішним,
Бо відболіло вже
І заспівали інші солов'ї.
А ти в свої шістнадцять літ
Закреслила життя,
І не дала ти народитися
Коханню,
Що так чекало в двадцять літ.
І ти забрала ще одне життя.
І плачуть самотні долі
Десь в світах,
І мати почорніла вся від
Горя..
Нема дочки,

Що так невміло
Розпорядилася своїм життям.
Дівчата, милі, дорогі,
Прийде й до вас кохання,
Ви не спішіть
Прожити життя,
Воно одне –
Кохання так багато!

16.05.2009 р.

* * *

Сьогодні море плаче,
Переливається, шепоче.
І відпустить на бал
Русалочок своїх
Ох, як не хоче.
Та йдуть вони –
Чарівні і казкові,
На полювання
Душ людських,
Що так сміються весело,
Й пливуть далеко в
Море...

В МОЇМ САДУ

В моїм саду бузковий вечір,
Він тихо в сутінках живе.
Змахнувши з хмар проміння сонця,
Він ніжно соло виграє.

Торкнувся теплими долонями
Він яблуневий цвіт,
Спадаючи, погладив лиш траву,
А потім, нібито згадавши ніч прийдешню,
Він полетів у далі голубі.

І знов до зір помандрував швиденько,
Гойдаючи на ланцюгу простори Терезів.
Дзвеніла вдаль йому кристально чиста
У травах крапля ніжної роси.

* * *

Проміння сонця
Лагідно торкається плеча,
Що ніжно треться,
Спираючись на колосок
Великого життя.

* * *

Кохання в тому, що немає,
Стоїть примарою в житті.
А я ніяк не скину жалю,
Що ми зустрілись у житті.
Я так любила і страждала,
А ти сміявся і не вмів
Сказати слів шаленого кохання,
Бо ти ніколи не любив.

27.06.2009 р.

* * *

Своїм прозорим покривалом
Ти наче камінь чарівний.
Ти наче ніч та загадкова,
Несеш вечірнії жалі.
Ти наче сонце, що
Пече безжально.
Ти наче доля випадкова,
Даруєш сльози скрізь,
Де залишаєш слід...

СМЕРТЬ ІДЕ...

Смерть іде...
А як іще сказати.
На світ з'явилося життя,
І смерть чатує сьогодення,
Щоб знали ми,
Що цінність в тому,
Що йде вона –
Красива, в білих шатах,
Безмежна і свята.
А що життя:
Життя по-різному буває.
Сьогодні день
Веселий та яскравий,
А завтра темінь на душі.
Не видно сонця,
І гіркота на серці.
Та святість в тім,
Що ти іще живий.
І можеш виправити все.
Бо є життя як
Цінність вища,
Як крик джерельного струмка,
Як подих вітру у пустелі,
Як скиглення у небі журавля.
Усе твоє,
Твоє довіку,
Доки з тобою йде життя.
А смерть лиш дихає в дорозі,
Щоб знав:
Життя дано для того,
Щоб гідно смерть зустріть!

08.06.2009 р.

КНИГА ПАМ'ЯТІ

Цвинтар біля церкви,
Як інакше бути,
Тут ми молилось за душі,
Що навек спочили.

В буревіях часу не згасає свічка,
В сполохах воєнних сірі обеліски.
В рушниках охрестя,
Та сльоза пекуча, – то їм славочестя.

Доле наша доленько, на життя святитись,
А моє продовження в книзі воскресає,
Славу множить колосочком в житі
Ніжності й звитяги історичні ниті.

Цвинтар біля церкви,
Як інакше бути,
Тут молитвою стрічають нас
Ті, що вже спочили.

* * *

На мольберті
Художник залишив
Закохану пару
У сяйві тривожного дня.
І ніхто вже не зможе
Змінити їх долі,
Лиш художник
Змінить їхнє життя!

МЕНЕ ПОКИНУЛИ БОГИ

*Реквієм трьом дітям, що
Згоріли у власній домівці.*

Мене покинули Боги
І не дали згадати, –
Що я у морі віхоли та зла.
А Янголи не зрозуміли –
І пропали!
Чому, чому така біда?
Чому створилась прірва
Для життя?
Чому себе я наказала?
О милі Янголи Святі,
Простіть, простіть –
Бо я про вас і не згадала!
Де край біди, де той початок?
Де я біжу, шукаючи життя?..
Тепер немає вороття!
І день скінчився чорним болем,
Та я жива, а вас уже нема...
Життя! Яка то мука жити!
На цьому вічному погості.
Де чорним бісером
Покритий білий світ,
І буде так завжди,
Бо сонце не зігріє душу,
Де Янголів нема –
А я не вберегла їх щастя
ЖИТИ!!!

20.09.2009 р.

НАВІЩО...

Навіщо –
Осінь фарби дарувала
В веселому вогні жоржин.
Вони яскраво танцювали
Пелюстками своїх світів.

А ти пішла і не впізнала,
Що юність плакала услід
Жоржиновим, немилосердним співом
Років твоїх, що падали до ніг.

Та ти топтала осінь милу,
Вперед ішла, світилася в зимі
Та не цвіли там жоржинові хуртовини
І лише спомин – життям болить.
Навіщо...

12.04.2010 р.

* * *

Найбільше –
Слово вбити може.
Такі слова –
Як заздрість, підлість, злість
Несуть велику повість
Поломаних життів.

НІХТО...

Нічого такого не сталося.
Відцвіло, відбувало. Пройшло.
Бо хто ти для мене?
Ніхто...
Просто життя так склалося...
Адже нічого і не було!
Лишився клубочок болю,
Що розмотати не в змозі його.
Нічого такого не сталося.
Поболіло... і зажило!!!

23.01.2010 р.

ЯК Я БУДУ ЖИТИ...

Як я буду жити без тебе,
Чарівна моя зима?
Як я буду жити без тебе,
Коли снігу давно нема.
Як я буду жити без тебе,
Затяжна ти моя весна?
Як я буду жити без тебе,
Коли цвіту уже нема.
Як я буду жити без тебе,
Літо моє сумне?
Як я буду жити без тебе,
Коли зі мною ти не ідеш.
Як я буду жити без тебе,
Осінь моя чарівна?
Як я буду жити без тебе,
Коли ти стала уже зима.

ТЕБЕ НЕ СТАЛО...

Тебе не стало так зненацька,
Раптово, нагло, враз!
Та серцем я з тобою вічно,
І пошепки кричу в п'їтьму –
«Пробач».

Кричу і розумію – все!
Так рвуться долі людські.
Вони летять у небеса
Та слід лишають на землі...

* * *

Ми з вами були
Півстоліття,
А зустрілись всього
Лиш на мить...
І сказали ви так
Неуміло, –
Ти не мій оберіг.

29.04.2009 р.

Я ЗНАЮ БІЛЬ...

Я знаю біль...
Ми разом – нерозлучні друзі.
Беремося за руки
І в темну ніч
Закінчуємо танець дня.
Я знаю біль... і компроміс
Нас повертає на круги своя!
І все ж... у темені
Нестерпного, слабкого дня,
З криниці пам'яті черпаю –
Любов і забуття.
Я знаю біль...

* * *

Я так хотіла покаяння,
Та тільки біль лишився у душі,
Шукаю в Бога порятунку
Та бачу лиш свої гріхи.

ХМАРИНКА

*Марійці, що прожила
всього декілька днів.*

У травні весна так красиво буяла,
І вишня рясно цвіла,
Та доля була невблаганна,
Забравши лиш твоє життя.

Ангелу дали пожити хвилину
На грішній, великій землі.
Й забрали до Бога служити,
І співати в Едемськiм саду.

Ти Ангел для Бога,
І з Ним ти зосталась навiк.
А нам ти лишила лиш щастя тужити
Й молитись за вас, за усіх.

Там, в небесах, як молитва
Господня лунає,
Я стоятиму в першiм ряду.
І хмаринкою вам я привiт посилатиму,
І весняним дощем я
Змиватиму Вашу сльозу.

08.05.2009 р.

СЕЛА ЧОРНОБИЛЯ

Моє рідне село
Вже ніколи не встане на ноги.
Бо залишилась там
Лише квітка полину цвісти.
А обійстя моє
Не почує ніколи сміху малечі,
Що росте на луганській землі.

Сильні миру цього,
Ви не бачили правди у вічі?
Де вмирає дитя від недуги страшної,
Де незрячий б'є у колокол дзвін,
Щоб проснулися від ворожнечі,
Повернулись до тих, хто вмирає
Від атома, що посіяли ви...

Всі стоять у скорботі хвилину!
А село вже померло давно.
І розлізлися люди,
Немов кинуті діти.
І страждають без вас
Сильні миру цього.

24.04.2009 р.

* * *

Ви вкрали мільйони в мого покоління,
І звично сказали про біль у душі.
А де ж була совість в той час?
– На узбіччі?
Складала мільйони в кишені свої ...

* * *

Скиглить чайка над морем безкрайнім.
Скиглить мати над дітям безталанним.
Скиглить пилка над дубом старим.
Скиглить, скиглить криниця з журавлем молодим.
Скиглить кожен над своєю бідую,
Та найбільше криниця,
Бо всі сльози їй дістаються.

* * *

О святе моє, грішне кохання,
Ти моя неминуча печаль,
Ти мій Ангел,
Єдиний на світі,
Ти гріховність моя
Неземна.
Ти дорога моя до
Едемського саду,
Де ми вдвох куштували
Плоди забуття...

22.02.2009 р.

ЧАРИ ВЕСНИ

А в тому сонячному світлі,
А в тому променистому житті
Невже зустрілась знов святая
Любов, що розквітала на весні.

Спинилась вже, і цвіт змахнула,
Руками лебединими обійняла зорю.
– Ну що тобі? – чомусь зітхнула,
І стежкою пішла по споришу.

А в тому сонячному світлі,
А в тому променистому житті...
Й за те спасибі, – нагадала
Про чари квітучої весни.

* * *

Дощі покрили бісером траву,
І виграють веселкою
У житі.
І тихо жураються собі,
Що день пройшов,
І все закінчилося
В літі...

11.06.2009 р.

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

«Все буде добре!» –
Слова чарівні,
Немов би літній дощ пройшов,
І знову листя заблищало.
«Все буде добре»,
Ти тільки вір!
Бо щастя, що пішло,
Постукало у двері знов!

«Все буде добре!»
Пробач і не сумуй,
Образа – зло,
І важко це нести.
«Все буде добре», –
Розгане в серці лід
І на землі великій
Тебе знайде любов.

«Все буде добре»! –
Усі шляхи до радості ведуть.
Старайся серцем всім
Не плакати – цвісти.
В вікно ти подивись –
То сніг, то дощ іде.
Прекрасний світ навколо.
«Все буде добре»!
Лиш ти повір в себе.

РІДНЯ

Десь у світах забута рідня проживає,
А можливо, вона і про мене не знає.
А можливо, потрібно кинути клич
І на зустріч зібратись усім.
Де ми знанні й забуті,
Де коріння свого пелюстки,
Де у вирі часів ми єдині, свої.
То ж до отчого дому,
Хай ведуть нас дороги святі,
Хай стежинка простелиться
Легким шляхом,
І зберемося ми, усі славні,
Великі родини,
І напишемо пісню величну
Усі ми разом!!!

16.07.2009 р.

* * *

Хто займається людиною:
Заздрість, підлість та злоба,
А людина шукає у цьому
Сенс життя...

ДУША ЛЮДИНИ

Душа людини наче дім
Й кімнат багато в ній.
Ото ж одного разу
Я рилась в коморі своїй.

На запорошеній старій полиці
Багато масок я знайшла.
І з допомогою нитки та голки
Швидко до ладу їх привела.

Маски мені не подобались,
Та все-таки їх берегла.
За брудними масками мирно
Свою чистоту я тримала.

Ось маска одна –
Запеклість на ній намальовано чітко.
І бачиться свіжою фарба,
А збоку, – й ціна невелика.

Ще одна маска, як камінь,
Вона виявляє цинізм.
А поряд валяється інша,
Зовсім схожа на героїзм.

Тут маски бажання та радості,
Та й інших багато лежить.
Ось знизу – гидота якась,
В одній я – зіпсований псих.

За брудними масками тихо
Свою чистоту берегла.
Та в душу вросли вони міцно,
Так часто я їх одягала.

Свою чистоту оцим брудом
Сама я чомусь залила.
Від бруду таким же я брудом
Свою чистоту берегла.

А маски – маски в коморі,
Що зветься душею – лежать.

* * *

Пісня моєї весни
Так красиво лунає.
Адже знає вона,
Чим пізніша весна,
Тим гарніше буяє...

СЛОВА МУДРЕЦЯ

Одного похмурого дня
Спитала я у Мудреця:
«Скажи, Учитель, друзі хто в житті?»
Посміхнувся у відповідь він
І стиха промовив мені:
«Я довго чекав на питання твоє...
Із того, що прожив і в житті переніс,
Я тобі відповім, що твій друг –
Це лиш той, хто мовчить,
Але раптом біда – буде поряд,
Нічого взамін не чекаючи.
Це лиш той, хто у вирі подій
Надійне підставить плече.
Це лиш той, хто душею з тобою завжди
І у радості миті – посміхнеться тобі.
І можливо, він десь непримітний
Та тихий такий,
І ти можеш не знати, хто тебе береже,
Та як треба тобі, він тебе віднайде».
Я довго мовчала на слова Мудреця.
Хто друзі в житті – висвітлив він до кінця.
І для себе назавжди урок я взяла,
Що для друзів ніколи не закрию дверей,
Як би моя не страждала душа!

Я ТОБІ ПОДАРУЮ....

Я тобі подарую зірку,
Букет із квітів польових,
Веселку, що в весні співає,
Траву зелену та росу,
Що ніжно так блищить.
Стрімкий струмок,
Що з гір біжить,
Черемхи цвіт, що солодко п'янить.
Розкішний вишні цвіт,
Що в нашому саду
Для нас лиш гомонить.

Хай повниться твоя душа
Цвітінням яблуні сповна.
Вечірнім ароматом матіюли,
Акордом сонячного дня.
Я тобі подарую світанок,
Такого ніде не знайдеш.
Дзвінке повітря, неба синь,
Ромашок білих передзвін.

Я тобі подарую у лісі
Весняних звуків чистоту,
Беріз тендітних тонкий стан,
Кленовий лист як талісман.
Жасмином викладу доріжку,
І солов'я співати запрошу...
І зрозуміє тут душа твоя:
Весь світ дарую лише для тебе я...

26.05.2010 р.

ДУША

Почуття як почуття. Люди як люди –
Вірять, страждають, мріють, кохають.
Тільки душу вони закривають
І нікого туди не пускають.

Маску порядності носять чи фальші.
Спіткнулися, – йдуть собі далі.
Ходять взуті у туфлі шикарні,
Я ж свої чомусь зняла черевики.

Душу свою я роззула, роздягнула,
Всім відкрити їй захотіла,
Щоб птахом вільним вона полетіла,
Та швидко реальність їй крила зломила.

І йде, спотикаючись об гостре каміння,
Блукає вона, кровоточать лиш рани.
Сміття, колючки, скло на підлозі –
Босій душі не витримать болю.

Топчуть її, в неї кидають камінь.
Ну-мо, вдягнися, ти боса дурепо!
Можливо, не боляче? – скажи по секрету –
Боляче... Плаче душа та страждає віршами.

ДЛЯ ТЕБЕ НЕБО РОЗСТЕЛЮ

Розстелю для тебе небо –
Синього кольору буде воно.
Я розгладжу синь руками
І квітами прикрашу його.

Золотими нитками вишию
Слова кохання я на нім.
Наповню музикою вальсу,
Де ми удвох у танці тім.

Насолоди додам краплю
І тобі удосвіта відправлю.
Я запалю для тебе сонце,
Хай загляне в твоє віконце.

Хай зігріє тебе променисто,
Щоб тепло було і барвисто.
Я у руки візьму фарбу
І думки намалюю файно.

Подарую тобі серце,
Ну і що, що закриті дверці?
У нас є ключі – вічність,
Безкінечності мить.

Розстелю я для тебе небо,
Хай в душі твоїй буде тепло,
Хай очі промінням сяють,
Хай серце мене чекає.

Нехай це витвір самоти,
Нехай це казка чи омана.
Моєму серцю снишся ти,
Як небу сняться океани.

Розстелю я для тебе небо...

26.09.2010 р.

КВІТИ ПОЛЬОВІ

Ніколи квіти польові
Так милі не були мені,
Як ті, що до схід сонця
Ми зривали,
Коли тумани ніжно спали,
Роса дзвеніла у гаю,
Перекликалася з зірками.
А ми стояли в полі тім
І квіти з нами розмовляли.

МОЛИТВА

Господи, спаси та збережи
Друзів моїх та родину.
Високим муром заслони
Від бід, хвороб, убогості дитину.
Від всюдисущого злодійства,
Від заздрості та чорної злоби,
Неправди та нікчемної брехні.
А дай їм, Боже,
Здоров'я славне на роки,
Хай вистачить на довгий вік
Твоєї Благодаті.
Дай Ангела в дорозі їм,
Хай збереже у дощ, грозу,
Зігріє душу в морози.
Дай все, що так потрібне для життя
Твоїм нащадкам молодим.

08.01.2010 р.

ЗМІСТ

Моя душа і в сутінках відверта	3
Поезія	3
Не гаси запалене нами багаття	4
Ти не біжи, життя	6
“Черемхи цвіт...”	7
Бабо наша, прабабо... ..	8
Вечірні сутінки	9
Одинока моя хатина	10
Піч	11
Брату Івану	12
“Була пора кохання...”	13
Де моя Україна?	14
Поема мого життя	15
Стара церква	18
Мінлива доля	19
Держава	20
Поліські села	22
Про те, що не збулося... ..	23
“Хтось вверх по сходах...”	23
Поліський ліс	24
Азалії цвіт	25
Без тебе... ..	26
На все життя... ..	27
“Згадайте те важливе у житті...”	27
Біда	28
Дари	29
Де щастя?	30
Доц	31
Єдине можу я сказати	32
“Щастя така мінлива мить...”	32

Душевний спокій	33
Єльнівські дівчата	34
Єльно	35
Жити.....	36
“Я стільки літ була одна...”	36
Квітка	37
Вітання	38
Продовження нема	39
Ієрусалим	39
І все.....	40
Кохання та печаль	41
Чекання	42
“Вітер та сонце...”	42
П'ятдесят	43
“Кожен день приносить радість...”	48
Я вдячна недругам своїм	49
Монастир	50
На карнавалі долі	51
Сумні вірші	52
Сміття	53
Знову	54
“Доля у кожного різна...”	54
В куточках твоїх...	55
Зустріч письменників	56
“Мій ангел осені...”	56
Літо	57
Любов	58
“Як гарно пахне матіола...”	58
На погості	59
Дорога	60
“Ми нація великої руйнації...”	60
Політ уже скінчився мій...	61

Наш слід.....	62
“Твоя душа страждала...”	62
Недописана повість	63
Ліна Костенко	64
“Сльози зітре поцілунок...”	64
Нарешті з тобою я...	65
А ви любіть...	66
Страждання	67
“Слова, що не сказали...”	69
“Я вже забула день вчорашній...”	69
“Мені потрібна ти...”	70
На те й життя...	71
“Ясні, сонячні дні...”	71
Сину	72
Слова для друга	73
Старий дуб	74
“Стою на колінах...”	75
“«Чорний ворон» їхав...”	75
“Сьогодні милий...”	76
“Тихо падає сніг...”	76
Чуєш, брате!	77
“Сонячні промені падали...”	79
“Чому так холодно мені...”	79
Я весна холодна	80
“Сльоза скотилася у душу...”	80
Озеро білих тюльпанів	81
“Вже сил нема...”	81
Наш Чорнобиль	82
Дівчата, милі, дорогі	83
“Сьогодні море плаче...”	84
В моїм саду	85
“Проміння сонця...”	85

“Кохання в тому, що немає...”	86
“Своїм прозорим покривалом...”	86
Смерть іде...	87
Книга пам’яті	88
“На мольберті...”	88
Мене покинули боги	89
Навіщо...	90
“Найбільше...”	90
Ніхто...	91
Як я буду жити...	91
Тебе не стало...	92
“Ми з вами були...”	92
Я знаю біль...	93
“Я так хотіла покаяння...”	93
Хмаринка	94
Села Чорнобиля	95
“Ви вкрали мільйони в мого покоління...”	96
“Скигнить чайка над морем безкрайнім...”	96
“О святе моє, грішне кохання...”	96
Чари весни	97
“Дощі покрили бісером траву...”	97
Все буде добре	98
Рідня	99
“Хто займається людиною...”	99
Душа людини	100
“Пісня моєї весни...”	101
Слова мудреця	102
Я тобі подарую...	103
Душа	104
Для тебе небо розстелю	105
Квіти польові	106
Молитва	107

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

ВОЛОШИНА Анна Михайлівна

МОЯ ДУША І В СУТІНКАХ ВІДВЕРТА

Комп'ютерна верстка

Віталій Власюк

Коректор

Любов Дейнека

Підписано до друку 17.01.2011 р. Формат 60x84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «Petersburg». Друк офсет. Ум. друк. арк. 6,51.
Наклад 300 пр. Зам. 7.

Видавництво «Волинські обереги».
33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».